

Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου: Η πίστη στον Χριστό αποτελεί την πραγματική άγκυρα

/ [Ενορίες](#)

Εμείς να έχουμε την πίστη της αιμορροούσας γυναίκας, όπως και του Ιαείρου του αρχισυναγώγου. Και έτσι ο Κύριος λίγο λίγο θα έρχεται, θα φωτίζει την καρδιά μας και μετά θα υπάρχει ελπίδα και σε όλη την οικουμένη.

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε το Σάββατο 8 Νοεμβρίου ((Κυριακή Ζ΄ Λουκά,

Ονησιφόρου μάρτυρος, Ματρώνης οσίας, Θεοκτίστης της Λεσβίας, Νεκταρίου Πενταπόλεως του εν Αιγίνη), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, **ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου**, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Γλυφάδας, Ελληνικού, Βούλας, Βουλιαγμένης & Βάρης.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Ο π. Αντώνιος στο κήρυγμα του επικεντρώθηκε στην ανάλυση της ευαγγελικής περικοπής της ημέρας, όπου παρουσιάζονται δύο θαύματα που κατέγραψε ο Ευαγγελιστής Λουκάς: η θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας και η ανάσταση της κόρης του αρχισυναγώγου Ιαείρου. Ο Λουκάς, ως γιατρός, δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στις θεραπείες του Ιησού, γεγονός που προσεγγίζεται με επιστημονικό αλλά και πνευματικό ενδιαφέρον.

Σταχυολογώντας τα γεγονότα επεσήμανε ότι ο αρχισυνάγωγος, παρά το κοινωνικό του κύρος και τις προκαταλήψεις της εποχής, προσέτρεξε με ταπεινότητα στον Ιησού ζητώντας τη θεραπεία της κόρης του. Τόνισε τη διαφορά της πίστης του Ιαείρου έναντι του Ρωμαίου εκατόνταρχου, ο οποίος είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στη δύναμη του λόγου του Χριστού.

Ξεχωριστή αναφορά έκανε ο π. Αντώνιος στην αιμορροούσα γυναίκα, η οποία, αν και θεωρούνταν ακάθαρτη, πίστεψε βαθιά πως αρκούσε να αγγίξει το άκρο του ενδύματος του Ιησού για να θεραπευθεί. Η πίστη της αναδεικνύεται ως το κλειδί της θαυματουργίας, με τον ίδιο τον Χριστό να την επαινεί δημοσίως, υπογραμμίζοντας ότι η σωτηρία και η ίαση προϋποθέτουν προσωπική πίστη και εμπιστοσύνη.

Η αφήγηση συνεχίζεται με τον ερχομό της είδησης του θανάτου της κόρης του Ιαείρου. Εδώ, η φωνή της λογικής αντιπαρατίθεται με τη φωνή της πίστης. Ενώ οι παρευρισκόμενοι αποδέχονται τον θάνατο ως τετελεσμένο γεγονός, ο Ιησούς προτρέπει σε πίστη και ατρόμητη ελπίδα, αποκαλύπτοντας ότι όπου η λογική ορίζει όρια, η πίστη τα υπερβαίνει.

«Η φωνή της λογικής, η φωνή αυτή η οποία έχει επικρατήσει σε όλη την κτήση και σε όλη την δικιά μας πραγματικότητα ότι είναι η σωστότερη. Αλλά έρχεται ο Κύριος να πει ότι όχι, δεν είναι η σωστότερη, αλλά είναι η πίστη στο πρόσωπό Του.»

Η ανάσταση της κόρης γίνεται παρουσία μόνο όσων είχαν τις πνευματικές προϋποθέσεις να κατανοήσουν το θαύμα, δείχνοντας πως η εμπειρία του θείου απαιτεί εσωτερική καθαρότητα και πίστη. Επιπλέον, ο Χριστός φροντίζει και για τις υλικές ανάγκες του ανθρώπου, ζητώντας να δοθεί τροφή στο αναστημένο παιδί, επισημαίνοντας την ισορροπία μεταξύ πνευματικής και υλικής φροντίδας.

Ο π. Αντώνιος συνέδεσε τα ευαγγελικά γεγονότα με τη ζωή του Αγίου Νεκταρίου, ο οποίος υπέμεινε συκοφαντίες και αδικίες με ταπείνωση και υπομονή, παραμένοντας πιστός στον Χριστό και δίνοντας έμπρακτο παράδειγμα πίστης και αντοχής. Παρότι διώχθηκε και αδικήθηκε, δεν στράφηκε εναντίον της Εκκλησίας αλλά αποδέχθηκε με καρτερία όσα υπέστη, θεωρώντας τα μέρος της πνευματικής του πορείας.

Το κήρυγμα του π. Αντωνίου ολοκληρώθηκε με προτροπές για τη σύγχρονη ζωή. Παρά τις ανησυχίες και τις αναταραχές, κάλεσε τους πιστούς να μείνουν σταθεροί στην πίστη, να μη φοβούνται και να μην επιτρέπουν στον πανικό να κυριεύει την καρδιά τους. Η πίστη στον Χριστό αποτελεί την πραγματική άγκυρα και το σημείο αναφοράς στις δυσκολίες και τις αβεβαιότητες του κόσμου.

Τόνισε τέλος πως η νίκη ανήκει τελικά στον Χριστό, αλλά προϋπόθεση για να συμμετάσχουν οι πιστοί στη νίκη αυτή είναι η προσωπική πνευματική νίκη επί των παθών και του εγωισμού, ώστε να υπάρχει αληθινή αγάπη και ενότητα. Με την πίστη της αιμορροούσας γυναίκας, του εκατόνταρχου και του Ιαείρου ως παράδειγμα, καλούνται όλοι να ετοιμάσουν την καρδιά τους να γίνει φάτνη για να υποδεχθεί το Χριστό, ιδιαίτερα ενόψει των Χριστουγέννων και της έναρξης του σαρανταλείτουργου.

«Εμείς να έχουμε την πίστη της αιμορροούσας γυναίκας, όπως και του Ιαείρου του αρχισυναγώγου. Και έτσι ο Κύριος λίγο λίγο θα έρχεται, θα φωτίζει την καρδιά μας και μετά θα υπάρχει ελπίδα και σε όλη την οικουμένη.»